

sopisu »N. H.« vyhotovení rozsudku, jakož i stejnopis zmateční stížnosti, jež bude vyžádati na zástupci soukromého obžalobce, k případnému podání odvodu. Zástupci soukromého obžalobce budiž doručeni stejnopis odvodu obžalovaných. Po podání odvodu nebo po marném uplynutí lhůty k němu buďtež spisy znovu předloženy.

Čís. 3749.

Státní zástupce může vyměnit původní obžalobu za obžalobu novou podle první věty druhého odstavce § 227 tr. ř. i v tom případě, když bylo konáno soudní šetření po odročení hlavního přelíčení.

Ustoupil-li státní zástupce od obžaloby pro zločin zabití podle § 140 tr. zák. a podal novou obžalobu jen pro zločin těžkého uškození na těle podle § 143 tr. zák., stalo se tak ve prospěch obžalovaného, který nemůže proto uplatňovati zmatek čís. 4 § 281 tr. ř. pro nevyhovění jeho návrhu, by bylo ustanoveno hlavní přelíčení o původní obžalobě před soudem porotním (posl. odst. § 281 tr. ř.).

(Rozh. ze dne 25. ledna 1930, Zm I 439/29.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmateční stížnost obžalovaného do rozsudku krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 17. dubna 1929, jímž byl stěžovatel uznán vinným zločinem těžkého poškození na těle podle druhé věty § 143 tr. zák., mimo jiné z těchto

důvodů:

Státní zastupitelství v Čes. Budějovicích podalo na obžalovaného nejprve obžalobu pro zločin zabití podle § 140 tr. zák., spáchaný tím, že jednal dne 29. února 1928 ve S. proti Janu P-ovi ne sice v úmyslu, by ho usmrtil, ale přece v jiném úmyslu nepřátelském takovým způsobem, že z toho vzešla smrt Janu P-ovi (obžalovací spis ze dne 29. dubna 1928). Hlavní přelíčení o této obžalobě před krajským soudem v Čes. Budějovicích jako soudem porotním dne 15. května 1928 bylo pro nedostavení se jednoho ze svědků odročeno. Na to bylo k návrhu státního zastupitelství ve věci konáno další soudní šetření, jež záleželo zejména v opětném výslechu soudních lékařů Dr. A-a a Dr. K-a jako znalců o tom, zda trvají při svém původním posudku, že smrtelné zranění Jana P-a nemohlo nastati pádem k zemi. Když bylo toto dodatečné soudní šetření skončeno a když nabylo usnesení radní komory krajského soudu v Čes. Budějovicích ze dne 6. listopadu 1928, povolující obnovu trestního řízení proti Janu R-ovi a Alexandru M-ovi v této věci zastaveného právní moci, prohlásilo státní zastupitelství přípisem ze dne 23. listopadu 1928, krajskému soudu zaslaným, že ustupuje podle § 227, odst. 2 tr. ř. od shora řečené obžaloby ze dne 29. dubna 1928, a podalo zároveň novou obžalobu (spis obžalovací ze dne 23. listopadu 1928) a to obžalobu na Josefa P-a, pak na Jana R-a a Alexandra M-a pro zločin těžkého uškození na těle podle § 143, příp. 2 tr. zák., spáchaný dne

29. února 1928 ve S. na Janu P-ovi. Zmateční stížnost obžalovaného Josefa P-a napadá rozsudek soudu první stolice, jímž byla tato obžaloba vyřízena, pokud stěžovatel byl jím uznán vinným tímto zločinem, a uplatňuje číselně důvody zmatečnosti podle § 281, čís. 4, 5, 9 a) a b) tr. ř. Prve uvedený zmatek shledává v tom, že nalézací soud zamítl při hlavním přelíčení návrh obhájcem stěžovatelovým podáním ze dne 12. dubna 1929 učiněný a při hlavním přelíčení opakovaný, by bylo ustanoveno hlavní líčení před porotním soudem o původní obžalobě ze dne 29. dubna 1928. Zamítnutí tohoto návrhu, jímž se navrhovatel domáhal v podstatě zřejmě toho, by o obžalobě ze dne 23. listopadu 1928 nebylo jednáno a rozhodováno, zakládalo by zmatek podle § 281 čís. 4 tr. ř. jen, kdyby usnesením nalézacího soudu, jímž byl návrh zamítnut, bylo opomenuto nebo nesprávně použito nějakého zákona nebo nějaké zásady trestního řízení, jichž šetření káže podstatu řízení zabezpečujícího vedle trestního stíhání i obhajování. Tohoto předpokladu tu však není. Nalézací soud zamítl návrh právem s odůvodněním, že bylo na stěžovateli, by námitky v návrhu obsažené — v návrhu bylo uvedeno, že ono prohlášení státního zastupitelství ze dne 23. listopadu 1928 bylo podáno po započetí hlavního líčení o původní obžalobě, že výměna obžaloby byla v tomto období procesním podle § 227, odst. 2 tr. ř. nepřipustnou, že ustoupení od obžaloby po započetí hlavního líčení má za následek, že obžalovaný musí býti z obžaloby zproštěn, a že stěžovatel má právní nárok na to, by rozsudek byl vynesena oním soudem, před nímž bylo již hlavní líčení o původní obžalobě konáno — uplatnil odporem proti novému spisu obžalovacímu, že však stěžovatel tak neučinil, že nová obžaloba nabyla právní moci a že nalézacímu soudu jest jednati a rozhodovati jen o této nové právoplatné obžalobě a nikoli o původní obžalobě, která byla státním zastupitelstvím vzata zpět a nahrazena obžalobou novou. Tvrdí-li zmateční stížnost oproti tomu, že v době, kdy obhájce stěžovatelův podal řečený návrh, byly tu dvě právoplatné obžaloby, totiž obžaloba ze dne 29. dubna 1928 a obžaloba ze dne 23. listopadu 1928, a že obžalobě ze dne 29. dubna 1928 bylo dáti přednost před druhou obžalobou, protože byla podána dříve, je zřejmě na omylu; neboť stěžovatel byl v době, kdy byl jeho obhájcem učiněn návrh tu v úvahu přicházející, vydán právoplatně v obžalovanost jen pro skutek uvedený v obžalobě ze dne 23. listopadu 1928, jež nastoupila za daného stavu věci na místo dřívější obžaloby, která pozbyla účinnosti. Příslušnosti nalézacího soudu, jenž byl podle právoplatné obžaloby ze dne 23. listopadu 1928 povolán k hlavnímu líčení, nebylo lze dále odporovati (§ 219 tr. ř.). Mylné tvrzení stížnosti je zřejmě výronem jejího názoru, že státní zastupitelství nesmělo v souzeném případě vyměnit původní obžalobu za obžalobu novou proto, že výměna obžaloby za obžalobu novou je podle zákona dovolena jen před počátkem hlavního líčení. S tímto právním názorem zmateční stížnosti nelze však souhlasiti. Důvod, na němž se zakládá ustanovení prvé věty druhého odstavce § 227 tr. ř., jež stížnost má na mysli, je zajisté ten, že obžalobce nemá býti donucován k tomu, by buď trval při obžalobě, která podle výsledků dodatečného soudního šetření nevidí se mu vhodným základem pro hlavní líčení, nebo by od ní vůbec ustoupil. Tento důvod má však nepochybně

platnost i v případě, v němž bylo po odročení hlavního líčení konáno soudní šetření, najmě, poukazovaly-li výsledky dodatečného soudního šetření — jak tomu bylo podle názoru státního zastupitelství v souzeném případě — k tomu, že skutek obžalovaným spáchaný náleží k věcné příslušnosti jiného soudu. Vzhledem k tomu lze ustanovení prvé věty druhého odstavce § 227 tr. ř. obdobně použiti i na případ, v němž bylo po odročení hlavního líčení konáno soudní šetření. (Gernerth, Aus der Strafgerichtspraxis, Ö. A. G. Z. 1878, str. 201, Lohsing, Oesterreichisches Strafprozessrecht, str. 445, Storch, Řízení trestní rakouské, díl 2, str. 274.) Z toho plyne, že skutečnost, že státní zastupitelství vyměnilo původní obžalobu za obžalobu novou teprve po odročení hlavního líčení o původní obžalobě, nepřekážela nikterak stíhání skutku, jenž byl stěžovateli novou obžalobou za vinu kladen. Ustoupení od původní obžaloby nemohlo tvořiti podklad pro osvobození od této obžaloby podle § 259, čís. 2 tr. ř., protože tu nešlo o bezpodmíněné ustoupení od obžaloby vůbec, jak je předpokládá toto ustanovení zákona, nýbrž šlo tu o výměnu původní obžaloby za obžalobu novou. Ustoupení od původní obžaloby pro zločin zabití podle § 140 tr. zák. a podání nové obžaloby jen pro zločin těžkého uškození na těle podle § 143 tr. zák., bylo ostatně jen ve prospěch obžalovaného; stěžovatel není proto ani oprávněn domáhati se, by v jeho neprospěch bylo ustanoveno hlavní přelíčení před porotním soudem o původní obžalobě, a nemůže se proto také cítiti zkráceným ve svém právu, nebylo-li návrhu tomu vyhověno. Uplatněný důvod zmatečnosti je tedy již pro nedostatek předpokladu posledního odstavce § 281 tr. ř. bezpodstatným.

Čís. 3750.

Z pouhé vnější okolnosti, že jednotlivé závadné projevy byly obžalovaným proneseny v rámci téže, časově i místně nepřerušené řeči, nelze ještě bez výhrady usuzovati, že projevy ty pozbyly veškeré samostatnosti a že je proto nelze posuzovati o sobě, nýbrž jen v jejich souvislosti jako nedělitelný celek.

I útoky, jichž se řečník dopustil při provádění jednotlivých různých a samostatných myšlenek, jest posuzovati úplně samostatně a nezávisle bez rozdílu, zda směřují proti témuž zákonem chráněnému statku čili nic.

Okolnost, že jde o touž řeč, nevylučuje ještě reální souběh trestných činů, spáchaných jednotlivými částmi této řeči.

Jde-li však o řeč neb o části řeči, jež se obírají touže myšlenkou, nelze ani trestné činy, jichž skutkové podstaty jsou jednotlivými oddíly takového projevu založeny, posuzovati s hlediska souběhu reálního, nýbrž jen s hlediska souběhu ideálního.

I programové projevy zástupců politických stran ve veřejnoprávních sborech, pokud nejsou chráněny immunitou podle § 23 ústavní listiny, jsou s hlediska trestně-právního dovoleny jen v mezích trestních zákonů; pachatele nevyvíňuje, že šlo o projev, který měl býti podle jeho sdělení čten ve všech schůzích okresních a zemských zastupitelstev.

Pokud jest odsouzením pro zločin podle § 15 čís. 3 zák. na ochr. rep. ve vztahu na zločin podle § 1 zákona vyčerpána a všestranně zhod-